

„În speranța vieții eterne”

Tit 1.2: ... în speranța vieții eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor; ...

Tit 3.7: ... pentru ca, îndreptățiți prin harul Său, să devenim moștenitori ai vieții eterne potrivit speranței.

Citind acest pasaj din Scriptură, cineva ar putea întreba: „Dacă nu avem deja viața eternă, cum putem vorbi de *speranța* vieții eterne?”

Există multă lipsă de cunoaștere în rândul copiilor lui Dumnezeu cu privire la „viața eternă”. Unii cred că viața eternă înseamnă existență eternă. Dacă ar fi așa, atunci toți oamenii ar avea viață eternă, deoarece toți au o existență eternă. Omul bogat din iad are o existență eternă la fel ca și Lazăr. De asemenea, viața eternă nu este doar o viață spirituală, ci este mult mai mult.

Noi primim viața eternă ca dar al lui Dumnezeu, pe care harul lui Dumnezeu ni-l dăruiește atunci când devenim credincioși. Domnul spune: „Cine aude cuvântul Meu și crede pe Cel care M-a trimis pe Mine are viață eternă” (Ioan 5.24). Prin simpla credință înțelegem un astfel de cuvânt. Domnul a spus, noi Îl credem și o avem - și nimeni nu ne-o poate lua. „Cine crede în Fiul are viața eternă” (Ioan 3.36). „Însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă” (Romani 6.23). Nimeni nu poate dobândi sau câștiga un „dar” (atunci nu ar fi un dar, ci o răsplată), dar Dumnezeu îl dăruiește tuturor celor care cred în Fiul Său.

Tu întrebi, cum sau ce este viața eternă? Nimeni nu o poate explica. Nu este posibil pentru noi, cei care suntem *temporal*, s-o explicăm. Dacă vrem să știm sau să învățăm ceva despre ea, trebuie să ne uităm la Cel care este „viața eternă” - Fiul lui Dumnezeu – „El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă” (1 Ioan 5.20).

Ioan L-a privit; el ne spune: „Ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții” (1 Ioan 1.1). În Persoana Sa ei au văzut viața eternă și în El o vedem și noi – viața, care ne-a fost dată. Puterea acestei vieți este Duhul Sfânt, El este „izvorul de apă, țâșnind în viața eternă” (Ioan 4.14).

Viața eternă era și este în Fiul și la Tatăl (1 Ioan 1.2; 5.11), dar ea a fost descoperită în Hristos aici pe pământ. Locul *desfășurării* Sale desăvârșite, însă, este *la Tatăl*. Dacă putem spune așa, ea nu-și are locul în această lume; țărâmul desfășurării ei este într-o altă lume, în cea a Tatălui. Noi avem viața eternă, dar ea ne este dată *în* Fiul. „Dumnezeu *ne-a dat* viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5.11,12). Noi posedăm viața, dar niciodată în afară sau separat de Fiul, ea este întotdeauna în El. Deși ne este dată, ea nu este *în noi înșine*, ci în El. El este viața noastră, iar noi avem viață numai în unirea cu Hristos în lumea de sus. Noi suntem asemenea *scafandrului* care lucrează pe *fundul mării*. El se află într-adevăr pe fundul mării, dar *viața* sa și *locul* vieții sale se află în lumea de *sus*. El trăiește acolo jos doar pentru că este în contact cu lumea de sus. El trăiește pe fundul mării - în lumea mării, ca să spunem așa - dar respiră aerul care aparține unei *alte* lumi. Viața sa este susținută de legătura lui cu o altă lume. Viața îi este dată acolo jos, acolo unde, de altfel, există doar moarte și nicio posibilitate de viață pentru om.

Viața eternă își are domiciliul la Tatăl în glorie. Noi trăim aici, pe fundul mării, ca să spunem așa, în domeniul lumii morții, o viață care *nu este acasă aici jos*. Trăim această viață prin unirea

noastră cu Hristos la Tatăl. Viața, a cărei sferă de viață se află acolo unde locuiește Fiul lui Dumnezeu și onoarea și gloria lui Dumnezeu, este viața pe care o trăim aici jos prin legătura de viață cu Fiul lui Dumnezeu de sus.

Hristos a trăit această viață atunci când a fost aici. El a revelat-o în această lume și „*asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești*”; asemenea Lui, așa trăim și noi o viață cerească în această lume. O viață care își are trăirea nu în această lume, ci în acea lume, dar care dezvăluie în această lume ceea ce este la Tatăl.

În viața de zi cu zi vorbim atât de **a avea viață**, cât și de *viața pe care o trăim*. La fel este și cu viața credinciosului. Fiecare credincios *are* viață, pentru că *Îl are pe Fiul*, dar nu fiecare credincios *trăiește* această viață. Un prizonier pământean, de exemplu, are viață, dar în realitate el nu-și *trăiește* viața, el este un prizonier, o persoană legată, care nu se poate bucura de viață în plinătatea ei și nu o poate trăi. Cum putem trăi viața noastră, care este Hristos, în această lume, învățăm de la Pavel: „*ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine*” (Galateni 2.20). Și numai **așa** putem *trăi viața* care este după chipul vieții Domnului în această lume.

Toți copiii lui Dumnezeu *au* viață eternă („Cine crede în Mine are viață eternă”, Ioan 6.47), dar faptul că *avem viață eternă* nu înseamnă că o *cunoaștem*. Adică, tu poți posedea ceva, dar asta nu înseamnă neapărat că îți cunoști cu adevărat bunurile. Dăruiești unui copil un carnet de economii sau ceva de o valoare mai mare. Copilul *are* și posedă aceasta, dar nu și-a dat seama încă de valoarea lui. Faptul că credinciosul are viața eternă nu înseamnă că el cunoaște dimensiunea vieții eterne. Pavel îi scrie lui Timotei: „*Apucă viața eternă*” [1 Timotei 6.12], chiar dacă Timotei *o avea*. Sunt două lucruri diferite, *să o ai ca dar* de la Dumnezeu și *să o fi înțeles* cu adevărat în plinătatea ei și *să o savurezi*. Un copilăș în Hristos nu posedă bucuria și pacea vieții eterne, așa ca un tată în Hristos. *Posesia* și *savurarea* sunt două lucruri diferite, iar *efectele* vieții eterne în viața practică și în umblarea de aici *sunt diferite*. Legătura de viață *împiedicată* ca și cea neîmpiedicată cu lumea de sus se arată în *reflectarea ei aici, în lumea de jos*.

În Ioan 17.3, Domnul ne oferă un concept al caracterului vieții eterne prin cuvintele: „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. Această „cunoaștere” nu este o chestiune de cunoaștere cu capul, ci este atitudinea interioară, o intrare și o revărsare a inimii în Tatăl și în Fiul, în care ne vom mișca din eternitate în eternitate. *Cunoașterea* Tatălui și a lui Isus Hristos, pe care El L-a trimis, este viață *reală* și *eternă*, și o viață în libertate în această lume și, în același timp, în lumea Tatălui și a Fiului.

După cum am văzut, în multe pasaje din Scriptură se vorbește despre viața eternă ca fiind posesiunea noastră *actuală*. Totuși, pasajul nostru din epistola către Tit vorbește despre *speranța* vieții eterne. Pavel ne spune aici că *încă dinainte* de începutul lumii era în inima lui Dumnezeu planul să le dea oamenilor viața eternă și că el așteaptă cu nerăbdare intrarea pe tărâmul vieții eterne.

Aș dori să revin la imaginea scafandrului. Fundul mării nu este casa lui sau domeniul vieții sale. El se află acolo ca într-un loc în care nu-și are locul; el tânjește după locul vieții sale și așteaptă și speră să fie luat din nou în scurt timp în sfera sa de viață. La fel și Pavel vorbește despre *speranța* vieții eterne, și noi așteptăm să fim ridicați în curând și introduși în domeniul vieții care ne susține deja aici jos. Viața eternă, dacă pot spune așa, nu este la ea acasă pe fundul mării, ci acolo unde este Hristos. El este viața noastră acum. Cealaltă viață și-a găsit sfârșitul pe cruce. Această perspectivă a viitorului stă în fața noastră ca *speranța* glorioasă a vieții eterne. Ea este ceva atât de binecuvântat, atât de fericit, încât o așteptăm „perseverând în fapte bune”.

Poate că ne croim cu greu drum aici jos, dar privim în sus cu dorință și așteptăm să fim acasă la Domnul în casa Tatălui.

Ființe diferite au, de asemenea, un *cerc de viață* diferit. *Sfera de viață* a păsărilor este diferită de cea a peștilor. Pasărea nu poate trăi acolo unde trăiește peștele. *Sfera de viață a omului natural* este diferită de cea a copilului lui Dumnezeu. Sfera de viață a unuia este *această lume*, cea a celuilalt este *Hristos în glorie*. Cât de diferite sunt aceste sfere de viață, una este jos, cealaltă sus! Prin moartea lui Hristos, viața noastră ca ființe umane în carne a luat sfârșit. Când trăim în domeniul de viață al lumii acesteia, suntem ca pasărea în apă și ca peștele în aer. Ne îmbolnăvim și murim, pentru că legătura cu tărâmul vieții noastre este întreruptă.

Viața eternă nu ne este dată în *așa fel* încât să o avem *în noi înșine*. Domnul, când a umblat pe pământ, putea spune că avea viața în Sine (Ioan 5.26). Dar noi nu posedăm viața care *ne-a fost dată* în mod independent de El, așa cum nici mădularele noastre nu au viață în mod independent de trup. Există o singură viață în corpul uman. Aceasta pătrunde în fiecare parte a acestuia. La fel și noi suntem mădulare ale lui Hristos. Viața din deget nu este independentă de trup. Dacă degetul sau mâna ar fi separate de trup, nu ar mai avea viață *în sine*. La fel și noi nu avem viață în noi înșine, ci doar în legătură cu Fiul. Prin urmare, noi nici nu putem *pierde* vreodată această viață, deoarece nu o avem *în noi înșine*, ci o posedăm *în Fiul*. Aceasta este ceva pentru care nu vom putea niciodată să-L lăudăm suficient pe Dumnezeu. **Binecuvântările**, pe care Dumnezeu le-a încredințat cândva lui *Israel*, au fost încredințate *lor înșiși*. *Ei înșiși* trebuiau să le păstreze, iar moștenirea lor a fost pătată și ofilită de infidelitatea lor. Dacă am fi primit viața eternă în noi înșine, independent de Hristos, am pierde-o prin lipsa noastră de credincioșie, la fel cum Israel a pierdut cândva moștenirea care i-a fost încredințată odată. Dar Dumnezeu ne spune că El ne-a dat viața eternă și că *această viață* este (nu în noi, ci) în Fiul Său. Și El continuă să spună: „**Noi** suntem în *Cel adevărat*, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă” (1 Ioan 5.20). De aceea, nicio putere nu ne poate răpi această viață, pentru că ea este în El, Fiul, și din nou, **noi** suntem „în Cel adevărat”, în mâna Lui, și El spune: „Nimeni nu **ne** poate răpi din mâna Lui”. El Însuși spune: „Și **Eu** le *dau viață eternă*; și nicidecum **ele** [cei cărora El le-a dat viața eternă] nu vor pieri niciodată și **nimeni** nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, **este mai mare** decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10.28,29). Cât de minunat de mare este dragostea și harul Dumnezeului nostru. Fie ca inimile noastre să se odihnească cu adorare în El!

Titlul original: „In der Hoffnung des ewigen Lebens“

Sursa: *Handreichungen Vol. 10, 1925.*